

ESTD. 2010

Crossian Resonance

A Multidisciplinary Research Journal

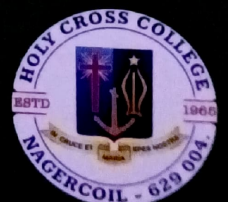
(A refereed Biannual Published in June and December)

ISSN 0976-5417

Vol. 14 No. 2 December 2023

HOLY CROSS COLLEGE (Autonomous)
(Centre for Multidisciplinary Research)
Nagercoil

TAMIL NADU, INDIA

43	Dark Humour and Meta Irony: A Stylistic Reading of Jeremy Robert Johnson's The Loop P. Sherena and V. Virgin Nithya Veena	298
44	Quest for Companionship in Dogs: A Psychological Analysis of Stephen Foster's Walking Ollie J. Shanu Joans and V. Virgin Nithya Veena	305
45	The Role of Translation in Promoting Multilingualism P. T. Anbu Hannah Dora	309
46	இயற்கையில் இன்புற்ற இலக்கிய மாந்தர்கள் செ. தேன்மொழி	313
47	வல்லறம் விரும்பா குறளறம் வ. ஆன்றனி பிரகாஷ் பபிலா	317
48	கயமனாரின் இயற்கைக்காட்சியும் உவமைநலனும் மா. தே. அருண் மொழி நங்கை	322
49	சங்ககாலத் தமிழரின் கடல் வாணிபம் சி. ஆன்சிமோள்	330
50	தமிழ்க் கவிதைகளில் பெண்கள் சா. டெய்சிபாய்	338

கயமனாரின் இயற்கைக்காட்சியும் உவமைநலனும்

மா. தே. அருண் மொழி நங்கை

தமிழ்த்துறை, ஹோலிக்ரொஸ் கல்லூரி (தன்னாட்சி), நாகர்கோவில் - 629004

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி - 627012

மின்னஞ்சல்: arunmozhinangai@holycrossngl.edu.in

கட்டுரைச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் பல புலவர்கள் பல்வேறு விதங்களில் இயற்கையை உவமை நலனுடன் பாடியுள்ளனர். இக்கட்டுரையில் கயமனாரின் பாடல்களில் இயற்கைக்காட்சியும் உவமை நலனும் எடுத்தாண்டுள்ள விதம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கோடைக்காலத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அதனால் உயிரினங்களின் நிலைப்பாடு ஆகியவை ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. அடுத்த கயமனார் பாலை நிலக்காட்சிகளை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றார், அங்கு வாழும் உயிரினங்கள் என்னென்னவது என்பன அனுபவிக்கின்றன என்பவற்றையும் காணலாம். இயற்கையோடு இணைந்த பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் வரலாற்று குறிப்புகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. கயமனார் ஒருபொருளைக் கண்டதும் அதனோடு ஒப்புமை உடைய மற்றொரு பொருளையும் அககண்ணில் கொணர்ந்து ஒப்பிட்டு மகிழ்கின்றார். இத்தகைய அனுபவமே அவர் இயற்றும் பாடல்களில் உவமைகளாக அழகு பெறநிற்கின்றன. இவற்றை இக்கட்டுரையில் விரிவாகக் காண்போம்.

முன்னுரை

இயற்கையைப்பாடி அக்காட்சி நலத்தால் புகழ்பெற்ற புலவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் கயமனார். ஐம்புலனும் உணர்வு பெறும்படி எழுதப்பட்ட அவரது பாடல்கள் வழி அவரது புலமை நமக்குத் தெளிவாகப் புலனாகிறது. இயற்கை காட்சியை சுவை, ஒளி, உணர்வு, ஓசை, மனம் என்னும் ஐந்து வகைகளாலும் அவர் கண்டு களித்துள்ளார் என்பது நமக்குப் புலப்படுகிறது. அவற்றை தம் பாடல்களில் சொல்லோவியமாக்கியுள்ளார்.

ஒன்றைக் காணும் போது அது போன்ற மற்றொன்று நினைவுக்கு வருவது மனித இயல்பு. புலவரின் கண் பொருளைக் கண்டு அவற்றின் வடிவையும் நிறத்தையும் போற்றிப் பாடியது இடம் பெற்றுள்ளது. இக்கட்டுரையில் கயமனார் இயற்கைக்காட்சியும் உவமை நலனும் அவரது பாடல்களில் எவ்வாறு கையாண்டு உள்ளார் என்பதைக் காணலாம்.

கோடைக் காற்று

சங்க இலக்கியங்களில் வாடைக்காற்றுக்கு அடுத்த நிலையில் கோடைக்காற்று இடம் பெறுவதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். புலை நில வருணனையை ஒட்டியே பெரும்பாலும் கோடைகாலம் குறிப்பிடப்படுகிறது. கயமனாரின் பாடல்களில் மூன்று இடங்களில் கோடைக்காற்றுப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேற்குத் திசையிலிருந்து வீசும் கோடையால் முங்கிலின் சிறிய இலைகள் இங்கும் அங்கும் அசைவற்று சுழல்கின்றது (அகம் 397) இக்காட்சி அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் காணப்படுகிறது. ஏனைய இரு இடங்களில் கோடைக்காற்றால் எழும் இனிய ஓசைகளைக் கேட்கலாம். நீர்ற்றசுனையில் புகுந்து கோடைக் காற்று எழுப்பும் ஓசை பறை ஓசை போல் கேட்கின்றது. (அகம் 321) விளாம் பழம் தோட்டில்

எப்படியோ ஏற்பட்ட துளையில் புகுந்து கோடைக்காற்று எழுப்பும் ஒலி ஆயரின் புல்லாங்குழல் இசைபோல் கேட்கின்றது.

பாலைக்காட்சிகள்

பாலை நிலத்தைக் கொடிய வெப்பமும் வறட்சியும் உடையதாகக் காட்டுவது நமது புலவர்களின் மரபாக உள்ளது. கைமனாரும் வளமிழந்து வறட்சியும் வெப்பமும் மிகுந்து விளங்கும் பாலை நிலத்தைத் தம் பாடல்களில் பாடியுள்ளார். அவரது பாடல்களில் உலர்ந்து நிழலற்ற மரங்களையும் நீர்ற்றசுனைகளையும் பசியால் வாடும் உயிரினங்களையும் காணலாம். அவர் படைத்துள்ள தலைவனும் தலைவியும் அரிய பாலை வழியே உடன்போக்கு மேற்கொள்ளவதையும் காண்கின்றோம். மனிதர்கள் வாழ இயலாத அரிய பாலை வழியில் ஒரு யானை வாள் போலும் வரியினை உடைய புலியுடன் போரிட்டது. போரின் முடிவில் யானை முகத்தின் புள்ளிகள் சிதைந்து புண்பெற்று உதிரம் ஒழுகும் நிலையில் வலி மிகுதியால் உயர்ந்த மலை உச்சியில் இடிக்கும் இடி போல முழங்குகின்றது.

‘வாள்வரி பொருத புண்சூர் யானை

புகர் சிதை முகத்த குருதிவார

உயர்சிமை நெடுங்கோட்டு உரும்என முழங்கும்’ (அகம் : 145)

ஓமை மரத்தின் பட்டையை உரித்து தின்னும் வழக்கமுடையது யானை. அந்த மரத்தினது மேல் பட்டை புள்ளிகள் நிரம்பியதாக இருக்கும். ஓமைமரம் பிளக்கும் படி கோட்டால் குத்தியது யானை. பட்டை உரிய பெற்ற ஓமை மரம் செந்நிறமாகக் காட்சியளித்தது. ஆதனை மரத்தின் உச்சியில் இருந்து கண்ட ஒரு பருந்து ஊன் எனத்தவறாகக் கருதி விரைந்து பறந்து வந்து பிளவுண்ட ஓமை மரத்திலே தங்குகின்றது.

‘கடும்பகட்டு ஒருத்தல் நடுங்க குத்திப்

போழ்புண் படுத்த பொரிஅரை ஓமைப்

பெரும்பொளிச் சேய்அரை நோக்கி ஊன்செத்துக்

கருங்கால் யாத்துப் பருந்து வந்துஇறிக்கும்’ (அகம் : 397)

ஓமை மரத்தின் பட்டையைக் குத்தி அதில் உள்ள நீரை உண்ண கருதிய யானை அது உலர்ந்து இருந்ததைப் பார்த்து வருந்துகின்றது. அச்சமயம் இடிக்கும் இடியின் ஒலியைக் கேட்டு மழை பெய்யும் போலும் என்று ஆவலுடன் நிற்கும் காட்சியைக் குறுந்தொகைப் பாடலில் காணமுடிகிறது.

‘ - - - முளிசினை

ஓமை குத்திய உயர்கோட்டு ஒருத்தல்

வேளிற் குன்றத்து வெவ்வரை கவாஅன்

மழைமுழங்கு கடுங்குரல் ஓர்க்கும்’ (குறுந்தொகை : 396)

வேப்பம் பழம் தின்று திளைத்து வெறுப்புற்று வவ்வால் இருப்பை மரம் நோக்கி பறக்கிறது. எதற்கு? வேம்பை விட இனிய தீச்சுவை உடைய கனியைப் பெறுவதற்காகச் செல்ல விரும்புகின்றது.

‘வேம்பின் ஒண்பழம் முனைஇ இருப்பைத்

தேம்பால் செற்றதீம்பழன் நசைஇ

வைகுப்பனி உழந்த வாவல்’ (நற்றிணை : 279)

வேம்பின் பழத்தை வெறுத்து இருப்பையின் பழத்தை விரும்பிய வவ்வால் வெய்யப்பனி உறைப்ப இருக்கும் என்றது. தந்தையின் செல்வத்தை வெறுத்து தலைவனது செல்வத்தை விரும்பி இரவிலே சென்ற என்னுடைய புதல்வி மாமி, நாத்தனார் செறிந்திருப்ப எவ்வாறு இருக்கிறாளோ என இப்பகுதிக்கு இறைச்சி பொருள் கூறலாம்.

குளிறாகிய தன் இரை தப்பியதனால் கடும் சினம் கொண்ட புலி ஒன்று முழங்குகின்றது. அதன் முழக்கம் கேட்ட பெண் யானையோ அஞ்சிக் காட்டுக்குள் ஓடுகின்றது. வேங்கையின் வெஞ்சினத்தையும் பெண் யானையின் பேரச்சத்தையும் அகநானூறு பாடல் ஒன்று அழகாகக் காட்டுகின்றது.

‘களிற்றுஇரை பிழைத்தலின் கயவாய் வேங்கை

காய் சினம் சிறந்து குழுமலின்

வெருகி இரும்பிடி இரியும்’ (அகம் : 221)

இருப்பை மரத்தின் வெள்ளிய பூக்களைக் கரடிக்குட்டிகள் கூட்டமாகக் கவர்ந்து உண்ணும் காட்சி, அகநானூற்று பாடல் ஒன்றில் அழகாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

‘திரள்அரை இருப்பைத் தொள்ளை வான்பூக்

குருளை எண்கின் ஈர்இனம் கவரும்’ (அகம் : 257)

இன்னொரு அகப்பாடலில் உதிர்ந்து கிடக்கும் இருப்பை மலர்களை உண்ணுவதற்குத் தனது பெடையினை அழைக்கும் ஆண் மானின் குரலினைக் கேட்க முடிகிறது.

‘கதிர்க்கால் அம்பிணை உணீஇய புகல்ஏறு

குதிர்க்கால் இருப்பை வெண்பூ உண்ணாது

ஆண் குரல் விளிக்கும்’ (அகம் : 321)

கொடுமை மிகுந்த பாலை நிலத்திலும் ஆணும் பெண்ணுமாக உயிர்கள் அன்பான வாழ்க்கை நடத்துவதாகப் பாடுவதில் புலவருக்குத் தனிஆர்வம் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

கணவனும் மனைவியாகக் காதலர் நடத்தும் இல்வாழ்க்கை அன்பால் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்று புலவர் கொண்ட ஆசையே அவர் இவ்வாறு பாடுவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது. வறட்சியும் வெப்பமும் மிக்க பாலை நிலத்திலும் ஆற்றிவற்ற உயிர்கள் இன்பமாகக் கூடிவாழ்ந்து வளமான குடும்பவாழ்க்கை நடத்தும். அப்படியிருக்க ஆற்றிவுடைய இருவர் அன்பால் ஒன்றுபட்டு உயர்வது இயலாதகாரியமா என்று அறிவுறுத்தும் விதமாகவே இப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

புறக்காட்சியில் வறட்சி காணப்பட்டாலும் அகத்தில் ஈர உணர்வு காணப்படுகின்றது. புறக்காட்சியின் வெப்பத்திற்கிடையே நெஞ்சத்தின் குளிர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றார். சுற்றுப்புற கொடுமைக்கு இடையே சிந்தையில் இனிமையை வெளிப்படுத்துகின்றார். இவ்வாறு

ஒவ்வொரு பாடல்களையும் மிக அருமையாகக் காட்சிப்படுத்தி உள்ளார். இயற்கை காட்சிகளை விரிவாக விவரிப்பது மட்டுமின்றி சிறு சிறு தொடர்கள் வாயிலாகவும் கயமனார் பாலைநிலத்தின் வறட்சியையும் வெப்பத்தையும் காட்சிப்படுத்தி உள்ளார். நீரும் நிழலும் இல்லாதது. ஆட்கள் வழங்காதது. செல்வதற்கு அரியது. முங்கில்கள் உலர்ந்து காணப்படுவது.

மேலும் பாலைநிலக் காட்சியை அகநானூறு, குறுந்தொகை பாடல்களில் தொடர்களாக அவர் விவரிப்பதைக் காணலாம்.

'இருநிலம் உயிருக்கும் இன்னாகானம்' (அகம் : 275)

'நீரில் நீள்இடை' (அகம் : 219)

'நீரில் அத்தத்து ஆறிடை' (அகம் : 17)

'ஆள்இல் அத்தத்து அருஞ்சுரம்' (அகம் : 145)

'கணமழை துறந்த கான்மயங்கு அழுவம்' (அகம் : 397)

'நிழல்ஆன்று அவிந்தநீர் இல் ஆறிடை' (குறுந்தொகை : 356)

'கழைதிரங்கு ஆறிடை' (குறுந்தொகை : 396)

மேலும் கயமனார் பயிரினங்களையும் விலங்கினங்களையும் வருணிக்கும் போது கையாண்டுள்ள சின்ன சின்ன அடைமொழிகள் ஓவியப்பாங்கில் படிப்பதற்கு அருமையாக அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக

'கணைக்கால் காய்தல்' (குறுந்தொகை : 9)

'போறி அரை விளவு' (அகம் : 219)

'மணிக்ஞரல் நொச்சி' (நற்றிணை : 293)

'பொரியாரை ஓமை' (அகம் : 397)

'வரிப்புறப் புறவு' (நற்றிணை : 305)

'பொன் தலைஓதி' (அகம் : 145)

'உயர் கோட்டு ஒருத்தல்' (குறுந்தொகை : 396)

'புகர் உழை ஒருத்தல்' (அகம் : 219)

ஏன சில அடைமொழிகளைக் காண முடிகிறது.

பழக்க வழக்கம்

கயமனார் பாடல்களில் பழந்தமிழரின் பழக்கவழக்கங்களையும் சடங்குகளையும் காணமுடிகின்றது. ஊலக வழக்கை தெளிவாக முற்றும் அறிந்தவர் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பண்டைத் தமிழகத்தில் நினைத்த இடம் எல்லாம் சுற்றிதிரியும் உரிமை கன்னிபெண்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் தாய், தந்தையரின் கடுமையான காவலுக்கு ஆளாகியுள்ளனர். இளம் பெண்கள் காலில் சிலம்பு அணியும் வழக்கம் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளது. சிலம்பு கழி நோன்பு பற்றிய செய்தி நற்றிணை 279 - ஆம் பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது. செல்வம் மிகுந்த குடும்பத்தில் பிறந்த மகளிர் பொன்கிண்ணத்தில் பொரி கலந்த பாலை உண்டனர். அவர்கள் தம் தோழியரோடு பந்தாடி பொழுதைப் போக்கினர்.

ஆடவர்கள் தாடி வைத்திருந்தமை பற்றி குறிப்புகள் இரு பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. திருமணகாலத்தில் பழந்தமிழர் மேற்கொண்ட சடங்குகளை அகநானூற்றுப் பாடல்கள் சிலவற்றால் அறியமுடிகிறது. தலைமகன் தலைமகள் ஆகிய இருவரது தாயாரும் ஒருவரை ஒருவர் கடிந்து கூறும் வழக்கம் இன்றைக்கு எவ்வாறு இருக்கிறதோ அதேபோன்று பண்டைக் காலத்திலும் இருந்துள்ளது என்பது நற்றிணை 293 - ஆம் பாடல் வழியாகப் புலப்படுகிறது.

வரலாற்றுக் குறிப்பு

கயமனாரின் அகநானூற்றுப்பாடல் ஒன்றில் வரலாற்று குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. அன்னி என்பான் குறுக்கைப் பறந்தலையில் திதியன் என்பானை வெற்றி கொண்டு அவனது காவல் மரமாகிய புன்னையை வெட்டி வீழ்த்தினான் என்ற செய்தி அப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பெருஞ்சீர்

அன்னை குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய
நன்னர் பெல்இணர் புன்னை' (அகம் : 145)

கயமனார் பாடல்களில் வரலாற்றுக் குறிப்பு அமைந்த இடம் இது ஒன்றே என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உருவமும் உணர்வும்

இலக்கியங்களில் உவமை பொருள் புலப்படுவதற்காகவும் அணிநலத்திற்காகவும் கையாளப்படுவது வழக்கம். கயமனாரின் கைவண்ணத்திலும் ஏறக்குறைய 30 உவமைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. தலைவியின் கண், மேனி முதலியவற்றின் அழகை வர்ணிக்கும் கயமனார் அவற்றிற்கு அமைத்துள்ள உவமைகள் மிகப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன. துலைவி பெண்மான் போன்ற பார்வையை உடையவள். பஞ்சு போன்ற மெல்லிய அடிகளை உடையவள். பொன் போன்ற மேனியை உடையவள். துளிரை ஒத்த மென்மையை உடையவள் என்று அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய பாடல்களில் விவரிக்கின்றார்.

'மாண்பினை நோக்கின் மடநல்லாள்' (அகம் : 195)

'பொன் போல் மேனி.....

பஞ்சு மெல்லடி நடைபயிற் றும்மே' (நற்றிணை : 324)

'கோல்அமை குறுந்தொடி தளிர் அன்னோன்' (குறுந்தொகை : 356)

இப்பாடல்களில் உள்ள உவமைகள் யாவும் இயற்கை பொருட்களை உவமையாகவும் மானிடப் பொலிவைப் பொருளாகவும் கொண்டவை. இயற்கை பொருட்களைப் போல் மானிட உறுப்பு நலன் அமைந்திருப்பதைக் கூறக்கூடியவை. இவற்றுக்கு நேர் எதிரான உத்தியில் அமைந்த உவமையினையும் கயமனார் ஓர் இடத்தில் கையாண்டுள்ளார்.

உப்பங்கழியில் மலர்ந்தாள்ள நெய்தல் மலர்கள் வெள்ளம் மிகும் போதெல்லாம் முழுகி முழுகி தோன்றும் காட்சி குளத்தில் முழுகி முழுகி எழும் மகளிரின் கண்போல் இருப்பதாகக் குறுந்தொகை பாடல் ஒன்றில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்

இனமீன் இருங்கழி ஓதம் மல்குதொறும்

கயமுழுகு மகளிர் கண்ணின் மானும்’ (குறுந்தொகை : 9)

கருமைநிற கூந்தலுக்கு இடையே தோன்றும் மகளிரின் கண்கள் பச்சை நிற இலைகளுக்கு இடையே தோன்றும் நெய்தல் மலர்களுக்கு உவமையானது மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளது. இத்தகைய சிறப்பான உவமையைக் கையாண்ட காரணத்தால் உவமையில் வரும் கயம் (குளம்) என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொண்டு புலவருக்குக் கயமனார் என்ற பெயர் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவனுடைய பரத்தமை ஒழுக்கத்தை அறிந்து தனக்குள்ளே வருந்துகிறாள் தலைவி. அவள் தன் வருத்தத்தைப் பிறருக்குச் சொல்ல நாணுகின்றாள். தன் ஆருயிர்த் தோழிக்கும் சொல்லாமல் மறைத்து வாழ்கின்றாள். ஆயினும் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட துயரம் அதிகமாக அதனால் மெலிந்து காணப்படுகின்றாள். அழகெல்லாம் இழந்து போகின்றது. ஒரு முடி உடைய செம்பினுள் அழகான மலர்களைப் பறித்து செம்பினுள் இட்டு முடி வைத்தால் என்ன ஆகும்? ஒரு பயனும் இல்லாமல் வாடிப் போகும். கொடியிலும் இருக்க முடியாமல் யாரேனும் சூடி கொள்வதற்கும் பயன்படாமல் செம்பினுள் கிடந்து வாடிஅழியும் மலர்களைப் போல் தலைவி தன் பெற்றோரின் செல்வமகளாகவும் வாழாமல் காதலுடைய அன்புக்குரிய துணைவியாகவும் வாழமுடியாமல் அழகு இழந்து உடல் மெலிந்து வாடுகிறாள்.

‘மாஅ யோளே

முடைமாண் செப்பின் தமிழை வைகிய

பொய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே

தண்ணந் துறைவன் கொடுமை

நம்முன் நாணிக் கரப்புஆ டும்மே’ (குறுந்தொகை : 9)

அகநானூற்று பாடலில் வரும் இன்னொரு தலைவியானவள் வலையைத் தொலைவில் காணும் பெண்மான் ஒன்று அதன் அருகில் அணுகாது விலகி ஓடி மறைவதைப் போல தாயின் இறச்செறிப்பினைக் கண்டு அஞ்சித் தலைவனோடு உடன்போக்கு மேற்கொள்கின்றாள்.

‘வலைகாண் பிணையின் போகி ஈங்குஓர்

தொலைவுஇல் வெள்வேல் விடலையோடு

படர்தந் தோள்’ (அகம் : 7)

இயற்கையுடன் உவமை

இயற்கை பொருட்களை ஒப்பிட்டு கூறும் வகையில் அமைந்த உவமைகள் மிகவும் அழகுற காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இயற்கையின் இருவேறு காட்சிகளைத் தீட்டி அவற்றிடையே ஒப்புமை நிலவுதலைக் கயமனார் மிகவும் அழகாக விளக்கியுள்ளார்.

நொச்சி மலர்களின் பூங்கொத்தானது கருமைநிறம் உடையது. அதன் இலை மயிலின் அடிபோன்றது.

‘மயில் அடி அன்ன மாக்குரல் நொச்சி’ (நற்றிணை : 305)

செந்நாயின் கூரிய வெள்ளிய பற்கள் பொன்கம்பி இழுத்தாற் போன்று தோற்றம் தருகின்றது.

‘பொன் வார் அன்ன வைவால் எயிற்றுச் செந்நாய்’ (அகம் : 219)

பசி மிகுந்த பெண்யானை உதைத்து பட்டை உரித்த ஓமை மரத்தின் சிவந்த அடிப்பகுதி போர் செய்த யானையின் புண்பட்ட காலை போல் தோன்றுகின்றது.

‘பொருத யானை புண்தாள் ஏய்ப்பப்

பசிப்பிடி உதைத்த ஓமைச் செவ்வரை’ (நற்றிணை : 279)

கயமனார் அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் இலவ மலர்கள் உதிர்கின்ற காட்சிக்கு இரண்டு சிறப்பான உவமைகளைக் கூறுகின்றார். இலவ மலர்கள் காற்றால் மோதப்பட்டு ஒவ்வொன்றாய் உதிர்வது வைகறையில் வானத்து விண்மீன்கள் ஒவ்வொன்றாய் மறைவது போல் காணப்படுவதாகவும் நெய் பெய்தவிளக்கின் சுடர்விழுவது போல் உள்ளதாகவும் காட்சிப் படுத்துகின்றார்.

‘நீள்அரை இலவத்து ஊழ்கழி பன்மலர்

நெய் உமிழ் சுடரில் கால்பொரச்சில்கி

வைகுறு மீனில் தோன்றும்’ (அகம் : 17)

மரக்கிளைகள் தோறும் வவ்வால்களின் மேல் பனித்துளிகள் வீழ்வது நெய் தோய்ந்த திரிச்சுடர் விழுவது போல் உள்ளது என்கிறார்.

‘வைகுபனி உழந்த வாவல் சினைதொறும்

நெய்தோய் திரியின் தண்சிதர் உறைப்ப’ (நற்றிணை : 279)

பால் பெய்யப் பெற்று நிரம்பிய பொற்கிண்ணமானது பனிநீர் நிறைந்த பகன்றையின் வெள்ளிய மலர்போல் தோற்றம் தருகின்றது.

‘பகன்றை வான்மலர் பனிநிறைந்தது போல்

பால்பெய் வள்ளம் சால்வை’ (அகம் : 219)

கேள்விச் செல்வம்

கேள்விதிறன் மிகவும் முக்கியமானது. அதன் வாயிலாக கேட்டு உணரும் ஒலிகளில் ஒப்புமை உடையவற்றை உணர்ந்து உவமைப்படுத்துவது கயமனாரின் சிறப்பியல்பாக உள்ளது. அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் நயமான உவமையைக் கையாண்டுள்ளார். சுனை நீர் இல்லாமல் வறண்டு போனதால் தான் மேல் காற்று உள்ளே புகுந்து ஓசை எழுப்ப முடிகிறது. நீர்ற்ற சுனை என்பதை விளக்குவதற்காகப் புலவர் முன்னமே ஒரு உவமையைக் கையாண்டுள்ளார். உவமையாக வரும் பொருளும் வேற்று நிலத்து பொருள் அன்று. சுனை உள்ள மலை நிலத்து விலங்கு ஆகும். முலை போன்ற உடல் பெற்ற யானையே. வறட்சி காலத்தில் மலையில் சுனை வற்றுதல் போல் உணவு இல்லாமல் வருந்தும் யானையின்

உடலில் முதலில் வாடுவது அதனுடைய கண்கள் ஆகும். உணவு இல்லாமல் வாடிய காரணத்தால் பசுமை இல்லாமல் குழிந்துள்ள கண்களைப் போல் நீர்வற்றிய சுவையும் உள்ளே குழிந்து பசுமை இல்லாமல் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு மலை நிலத்து பொருளின் மாறுதலுக்கு அதே நிலத்தில் உள்ள மற்றொன்றை உவமையாக்குவது இவருடைய சிறப்பாகும். நீர்ற்ற வறுமையான சுவையில் புகுந்து வரும் மேல் காற்று தெளிந்த ஓசை எழுப்பி வருகின்றது. அது மலைப்பிளவிலே சென்று எதிரொலிக்கும் போது பறை ஒலி போல் கேட்கின்றது.

'பசித்தயானைப் பழங்கண் அன்ன

வறுஞ்சுவை முகத்த கோடைத் தெள்விளி

விசித்து வாங்கு பறையின் விடரகத்து இயம்ப' (அகம் : 321)

மேல் காற்று எழும்புவது பற்றி இன்னொரு அகப்பாடலில் கயமனார் இவ்வாறு கூறுகின்றார். விளாம் பழத்தின் தோட்டில் எப்படியோ ஒரு துளை ஏற்பட்டிருக்க அதனுள் நுழைந்த காற்றானது ஒலி எழுப்புகின்றது. அந்த ஒலி ஆயரின் புல்லாங்குழல் இசை போல் கேட்கின்றது.

'பொறிஅரை விளவின் புன்புற விளைபுழல்

அழல்எறி கோடை தூக்கலின் கோவலர்

குழல் எனநினைபும்' (அகம் : 219)

சீள் வீடு என்னும் வண்டுகளின் ஓசை தேரில் கட்டப்பட்ட மணிகளின் ஓசை போல் உள்ளது.

'தேர்மணி இசையில் சீள்வீடு ஆர்க்கும்' (அகம் : 145)

முடிவுரை

சிறியது பெரியது நல்லது கெட்டது வேண்டியது வேண்டாதது இவ்வாறு எந்த வேறுபாடும் இல்லாமல் அழகு உணர்ச்சி ஒன்றே என்ற நோக்கத்தோடு மிகவும் அழகாகத் தன்னுடைய இயற்கைகாட்சிகளையும் அதன் வழியாக உவமை நலனையும் வெளிப்படுத்தி உள்ளார் கயமனார். எந்த பொருளையும் எக்காரணத்தாலும் புறக்கணிக்காமல் அதனதன் அழகில் ஈடுபடும் புலமையை சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு ஈடுபாட்டுடன் எழுதியுள்ள ஒப்புமைகள் வியந்து பாராட்டத்தக்கதாக இருக்கின்றது. சங்ககாலப் புலவர்களின் அழகுணர்ச்சியை எடுத்தியம்ப வார்த்தைகள் பத்தாது. ஆயினும் கயமனாரின் இயற்கைகாட்சிகள் மிகவும் அழகுற எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருப்பதை அவரது கவிதைகள் வாயிலாக நாம் அறிந்து கொண்டோம். இயற்கையை அழிக்காமல் போற்றி பாதுகாப்போம்.

துணை நூற்பட்டியல்

1. சாமிநாதையர், உ. வே., குறுந்தொகை, சென்னை: தியாகராச விலாச வெளியீடு 1962.
2. ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை, சு., நற்றிணை மூலமும் விளக்கவுரையும், சென்னை: அருணா பப்ளிகேசன்ஸ் 1966.
3. மோகன் இரா., மதுரை: சங்க இலக்கியத் தொகை, முத்து பதிப்பகம் 1977.
4. மாணிக்கம் வ. சு ப., சென்னை: தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம் 1962.